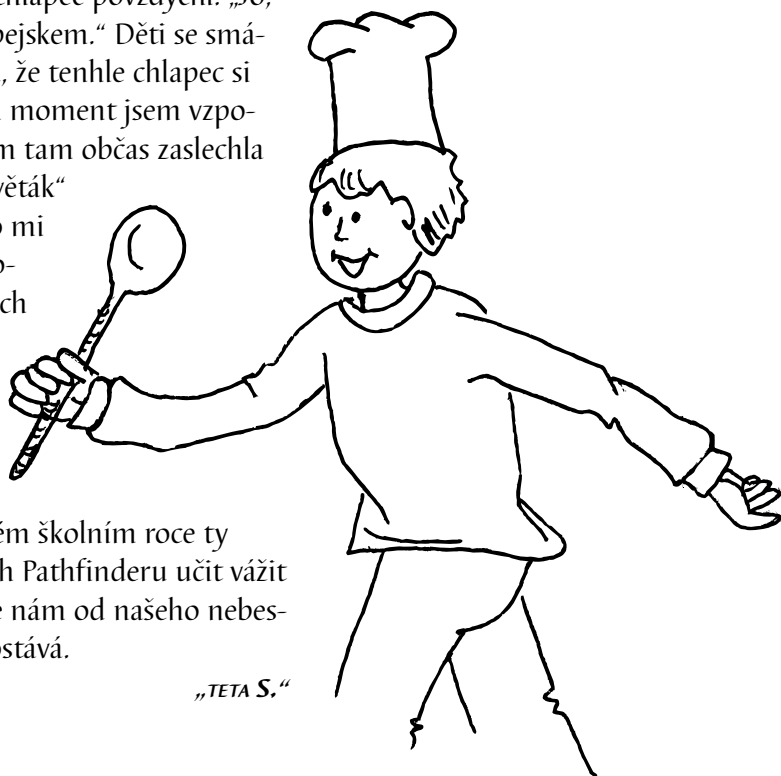

SLUNÍČKO

Léto je už dávno za námi, ale vzpomínky zůstávají. I já jsem si zavzpomínala na čas táborů a spojila jsem vzpomínku se svým zážitkem. Jednoho prázdninového dne jsem se vracela z práce domů. V ruce tašky s nákupem, úplně nahoře, aby se nic neumas-tilo, pytlík se starým řízkem, který kolegyně poslala našemu pejskovi na přilepšenou. Na návsí jsem se srazila se skupinkou dětí. Chvilí jsme si povídali a tu jeden romský klučina povídá: „Jé, vy nesete řízek.“ Odpovím popravdě: „No, to je starý řízek pro našeho Bena.“ Načež si chlapec povzdychl: „Jo, to bych chtěl být u vás pejskem.“ Děti se smály a já jsem si pomyslela, že tenhle chlapec si asi váží jídla jinak. V ten moment jsem vzpomněla na tábor, kdy jsem tam občas zaslechla ovrňování dětí: „blééé květák“ a „fůůůj rajská“, a přišlo mi líto toho kluka, který pochází ze slabých sociálních poměrů. Říkala jsem si, že by „blé“ ani „fůj“ nad jídlem nedělal, jen kdyby nějaké teplé jídlo každý den měl.

Proto bych chtěla v novém školním roce ty „svoje“ děti na schůzkách Pathfinderu učit vážit si všech darů, kterých se nám od našeho nebeského Otce každý den dostává.

„TETA S.“

Tam, kde strmé skály svírají tok řeky Berounky, kudy kráčely dějiny české země, tam čerila naše pádla jinak poklidnou hladinu. Tam si po dobu 12 dnů mohl každý prověřit své limity.

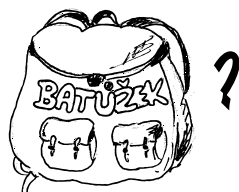
V ochotě pomáhat druhým, v bojování za svůj tým — ať už v ranním chladu, spalujícím vedru, na stěně lomu Alkazar nebo v tajemném podzemí Českého krasu. Odvahu našim nejmenším kamarádům dodával klokan Wiki, náš maskot.

Jen ten, kdo nasbíral cestou nejvíce knoflíků, má tu čest pečovat o Wikiho do příštího setkání všech Jižanů.

Naši pozornosti neunikl kamenný svět trilobitů, kteří zahynuli při potopě, mlhou opředená éra Keltů ani tvrdost gotických hradů. Obdivovali jsme dovedné ruce českých sklářů i romantiku lomu Malá Amerika.

Na závěr mi dovoluňte citovat českého polárníka Karla Němce: „Na pokraji smrti mrazem, na pokraji smrti hladem, na pokraji smrti vysílením, ale stálo to za to!“ **K4**

JAK SBALIT DĚTEM ČÁST TŘETÍ – KONZERVY

Minulý rok o prázdninách jsme se rozhodli vyrazit do rumunské divočiny. To se ví, že jsme se neobešli bez batohů. Výprava měla trvat necelých 14 dní. Kromě vody, o které jsme si již něco říkali, je také potřeba nějaké to jídlo. Připravit si jídlo na dva týdny tak, aby se vše dalo unést, to vyžaduje pečlivý výběr. Co si vzít, a co raději oželt? Jeden z členů naší výpravy lehce podcenil tento výběr a neuváženě si přibalil několik konzerviček. Nemám zcela nic proti konzervám, ale když jsme viděli našeho přítele těsně před odjezdem, měli jsme pocit, že si chce zahrát na šerpu (nosič těžkého nákladu v horách). Přiznal se nám, že jeho náklad váží kolem 28 kg. :)

Proto prosím: Milí rodičové i vedoucí Pathfinderu, konzerva je velmi dobrá věc, ale do batohu na dlouhou túru se příliš nehodí. Její obsah může být úžasný, ale obal je trochu nepraktický. Možná, že podobně je to i v životě dětí. Dáváme jim do batůžku na cestu životem konzervu — výborné zásady a dobré rady, ale obal, ve kterém toto vše dostaly, může být příliš těžký a nepraktický. Děti musí vědět PROČ. Proč bych toto měl anebo neměl dělat. Dobré poučky a zásady ve špatném obalu děti raději nechají doma, nebo se jich při první příležitosti zbaví. Zkusme se nad tím zamyslet. Ať potom námi dobře míněné „konzervy“ děti nevyhazují. Stejně jako to udělal nejmenovaný člen naší výpravy. Že, Ondro? :o)

Růža

TÁBOR DIVOKÉHO ZÁPADU

HADONKA 11.-24. 1. 2004

Letošní tábor DZ, který se konal opět v malebných místech západních Čech, v blízkosti Konstatinových Lázní — u Studánky lásky, proběhl v duchu stavby Kanadské pacifické železnice. Jak již název prozrazuje, celých 14 dní jsme budovali

železnici napříč Kanadou. Pět skupin — pět stavebních společností — mělo za úkol pomocí bodů získaných v hrách (a jednotlivci pak za své vlastní výrobky, zpříjemňující pobyt v divočině) obdržet patřičný obnos kanadských dolarů a dokázat s ním hospodařit tak, aby si mohlo nakoupit patřičný materiál, vagóny, lokomotivy, vodu, potraviny a zaplatit si dělníky, a tak postavit své úseky tratě. Každý den měl svou specifickou náplň, ale tradiční budičky, rozcvičky, nástupy a pobožnosti nikdy nechyběly.

Hry, které nám přinesly nejvíce bodů, nás měly naučit taktice, plížení se a tichému chování v lese. To ale nebylo tak

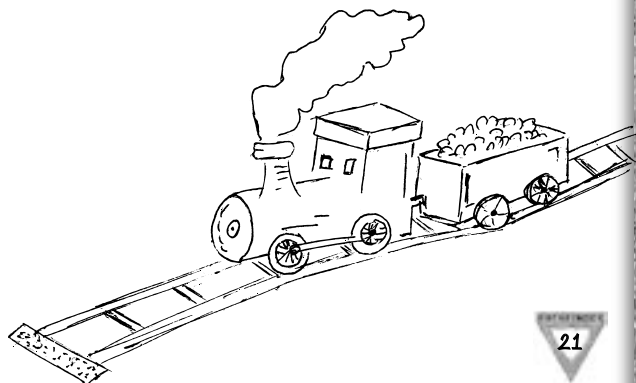

jednoduché. Přineslo to mnohá přemáhání a sebezapření. Velký úspěch také sklidily souboje ve vybíjené a kopané, kdy jsme si mohli změřit síly se svými vedoucími. Samozřejmě jsme nezapomněli navštívit místní zříceninu hradu Gutštejn a tamější zatopený lom a rybník, abychom si užili naplno letních radovánek. Přes všechny ty útrapy s počasím, které nám v prvních dnech moc nepřálo, a navzdory stesku po domově se podařilo postavit celou pacifickou železnici dvěma společnostem. O konečném vítězství rozhodla poslední, nejvíce hodnocená bojová hra, která s pořadím pěkně zamíchala.

Domů jsme si odvezli nejen vlastnoručně vyrobené výrobky ze skla, ale také pěkné vzpomínky na prožitá dobrodružství a přátelství. A proto — příštímu táboru zdar!!!

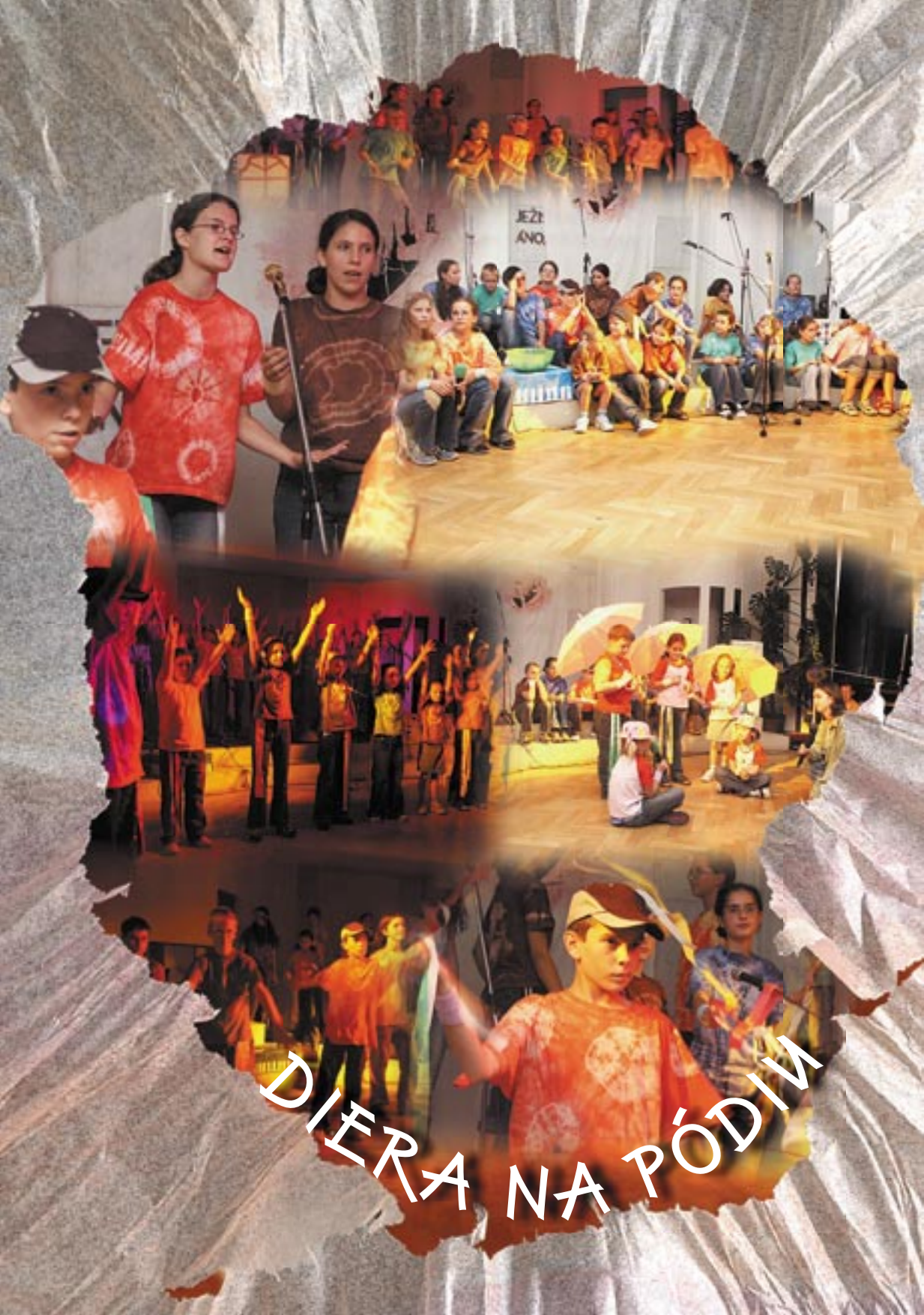
PETRA

Srdečně vás zveme na setkání pamětníků oblasti Východní vítr po 10 letech.

Více informací najdete na www.vychodnivitr.info

Kamarádi pathfinderů! Jistě máte z prázdnin a táborů spoustu zážitků a fotek. Prožili jste něco napínavého, smutného, veselého? Jaký byl váš tábor, co jste na něm dělali? Podělte se s námi o to! Rádi si přečteme o tom, co díky Pathfinderu prožíváte. Pište na adresu: J. Mužičková, Přestavky 60, Roudnice nad Labem 413 01 nebo mailujte na: heidy.m@centrum.cz, a vaše příhody budou očištěny tak, jako ty od kamarádů z Trenčína nebo Divokého západu, kteří nám napsali do tohoto čísla časopisu.

DIERA NA PÓDIUM

PATHFINDER A DIERA NA PÓDIU

Pod Pathfinder-skou akciou si väčšina predstaví vibrámy, ruksaky, stany a posedenie pri vatre. Že to nie je nevyhnutné? O tom sa presvedčilo dvadsaťštyri detí počas tretieho augustového týždňa.

V Trenčíne sa totiž pod hlavičkou Pathfindera uskutočnil prvý ročník Detského hudobného tábora. Na deti čakal týždeň naplnený predovšetkým spevom — ale aj pohybom, vzájomným spoznávaním druhých i seba, experimentovaním s najrôznejšou technikou a nervozitou spojenou s rýchlo sa približujúcim koncom tábora.

Prečo by mal byť koniec tábora spojený s nervozitou? Pretože v sobotu večer mali prísť nielen rodičia, súrodenci a kamaráti detí, ale aj ľudia z blízkeho okolia. Boli pozvaní na detský muzikál s názvom Diera. Protagonistami mali byť práve tie dva tucty detí, ktoré sa v nedeľu na obed stretli prvý raz — nepoznali sa a väčšina vôbec netušila, čo za drina ich čaká...

Cieľ bol jasný — za šesť dní nacvičiť muzikál. Ak máte k dispozícii osvedčený tím vychovávateľov, ktorí by deti dokázali udržať na uzde, a k tomu skúseného dirigenta, profesionálnych hudobníkov, choreografov, scénografov, zvukárov a filmárov..., potom by to až taký problém byť nemusel. Čo mala k dispozícii organizátorka tábora? Noty, texty pies-

ni, scenár a vieru, že deti, resp. mladí ľudia zvládnu viac, než si myslíme... Len im treba dať šancu...

Dirigentka Veronika (16) z Banskej Bystrice dokázala motivovať skupinu ľudí len o pár rokov mladších od seba na trpezlivé nacvičovanie piesní. Hudba bola pripravená na playbackoch, ale bol potrebný aj korepetítor, ktorý by deti sprevádzal pri nácviku. Žiaden problém — Alenka (15) a Lívia (18) to zvládli na výbornú!

Keďže choreografka ochorela, na poslednú chvíľu sa tohto postu ujal Dávid (12), ktorý už mal skúsenosti z podobných táborov organizovaných skupinou Continental Kids. Hoci bol jedným z účinkujúcich, deti ho rešpektovali a poslúchali a donekonečna sa snažili opakovať tie najnemožnejšie pohyby, ktoré často vymýšľal priamo „na pláci“.

Pri tom hektickom tempe bolo samozrejme potrebné, aby všetko klapalo, aby boli deti dobre zorganizované, aby sa niekto staral o ich „voľný“ čas a disciplínu. Eunika, Miška a Alenka boli tými, ktoré si to zobrali na zodpovednosť (mimochodom — ani jedna z nich nie je ešte plnoletá ☺). Nad tým všetkým bdela Lea. S pedantnosťou, jej vlastnou, dbala o všetko, bola deťom mamou, priateľkou, neváhala posadiť sa aj za mixážny pult, večer pripravovala nezabudnuteľné večery pri sviečke...

No a k tomu ešte trubkár Peťo, zvukár Pavel, ktorý chcel naozaj len ozvučovať, ale nakoniec si zahral a zaspieval, takže ho nahradil Martin a na predstavenie pribehol osvetľovač Milan aj so svojimi svetlami. O žalúdky sa starali tety kuchárky Lydka a Marta...

Nebudem vás napínať. Dielo sa podarilo. 21. augusta uzrela Diera svetlo sveta — alebo — Dieru uzrelo svetlo sveta. A tiež plná trenčianska modlitebňa (tí, čo sa nevošli, počúvali na chodbeJ). Páčilo sa všetkým. Nejednen rodič krútil hlavou nad tým, ako sa z jeho dieťaťa stala za týždeň muzikálová hviezda...

Deti prežili nádherný týždeň — po predstavení do neskorého večera premýšľali, či sa vôbec oplatí ísť domov, keď im je tak dobre.

To najdôležitejšie na celom týždni i na muzikáli však bolo posolstvo o tom, že máme milujúceho Otca, ktorý nás prijíma za svoje deti — trpezlivo, láskavo, s otvorenou náručou. Prijíma nás — nemusíme sa báť vrátiť sa k nemu, nech na svojich cestách svetom zabľúdime kamkoľvek. A túži, aby sme sa od neho tejto lásky učili aj my.

*Otec čaká možno na vás,
Spomeňte si, keď budete
Niekde v blate cudzie svine pást.
Máte domov! To je správa!
Nová šanca, super nádej!
Treba iba jednoducho vstať!*

A ako sa pozerá na „hudobný tábor“ Mária Muráňová, autorka, režisérka a organizátorka?

„Myšlienka usporiadať takýto druh tábora nevznikla zo dňa na deň. Som rada, že som sa do toho pustila. Chcela som, aby sa deti mohli realizovať, aby mohli využiť svoje dary — alebo ich v sebe aspoň objavili, aby sa v nich prebudilo umelecké cítenie. A tiež, aby využili čas lepšie, než vysedávaním pred televízorom či počítačom. Myslím, že sa to podarilo. Vytvoril sa tu perfektný kolektív. A vznikol muzikál, s ktorým plánujeme osloviť ľudí nielen v Trenčíne. Najbližšie nás čaká vystúpenie v Banskej Bystrici...“

- MD -

Po uzávierke: Predstavenie v Banskej Bystrici sa už medzičasom uskutočnilo... Páčilo sa, Boh bol opäť oslávený a prítomní oslovení... Nielen muzikálom, ale aj dvoma skutočnými príbehmi „márnotratných synov“... Máme veľkého Boha!